

IK WAS SLIM

‘We geven om het gelúk van onze leerlingen en we geven om hun succés,’ zei ons schoolhoofd, dr. Afolayan, op de ouderavond in het zomersemester van mijn voorlaatste schooljaar voor een publiek van vierhonderd ouders en leerlingen uit de bovenbouw. Ik was zeventien en hoofdmonitor, en ik zat achter het podium omdat het over twee minuten mijn beurt was om op te komen en een speech te houden. Ik had niet voorbereid wat ik ging zeggen, maar toch was ik niet zenuwachtig. Ik was erg trots op mezelf.

‘We beschouwen het onze plicht om onze jonge pupillen klaar te stomen voor de beste kansen die de wereld van vandaag te bieden heeft.’

Ik was er het jaar ervoor in geslaagd om tot hoofdmonitor verkozen te worden door een foto van mezelf met een onderkin op mijn campagneposter te zetten. Bovendien had ik in mijn toespraak het woord ‘meme’ gebruikt. Zo had ik het idee gewekt dat het me geen reet kon schelen of ik verkozen werd – terwijl het omgekeerde waar was – en er daarmee voor gezorgd dat mijn schoolgenoten voor me wilden stemmen. Ik ken mijn publiek, dat kun je niet ontkennen.

Desondanks wist ik nog niet goed waarover ik het ging hebben in mijn speech voor de ouderavond. Afolayan stipte alle punten al aan die ik had neergekrabbeld op de nachtclubflyer die ik vijf minuten daarvoor in de zak van mijn blazer had gevonden.

‘Ons Oxbridge-programma heeft dit jaar uitzonderlijke successen geboekt...’

Ik verfrommelde de flyer en liet hem op de vloer vallen. Dan werd het maar improviseren.

Ik had wel eerder speeches geïmproviseerd, dus dat was geen ramp, en geen mens had het toch ooit door wanneer ik het deed – niemand overwoog ooit ook maar de mogelijkheid. Ik had de reputatie dat ik altijd alles op orde had. Ik had altijd mijn huiswerk af, haalde consequent goede cijfers en had

de ambitie om naar de Universiteit van Cambridge te gaan. Mijn leraren waren dol op me en mijn klasgenoten jaloers.

Ik was slim.

Ik was de leerling met de beste cijfers in mijn jaar.

Ik ging studeren aan Cambridge, ik ging een goede baan krijgen en een heleboel geld verdienen, en ik ging gelukkig zijn.

‘En ik vind,’ zei dr. Afolayan, ‘dat de leerkrachten ook een applausje verdienen voor al het harde werk dat zij dit jaar hebben verricht.’

Het publiek klapte, maar ik zag een aantal leerlingen met hun ogen rollen.

‘En dan introduceer ik nu graag een van onze hoofdmonitors, Frances Janvier.’

Ze sprak mijn achternaam verkeerd uit. Ik zag Daniel Jun, de jongenshoofdmonitor, naar me staan kijken vanuit de coulissen aan de andere kant van het podium. Daniel had een hekel aan me omdat we allebei meedogenloze studieballen waren.

‘Sinds Frances een paar jaar geleden de overstap naar onze school heeft gemaakt, is ze consequent een van onze beste leerlingen, en het is me een absolute eer om haar op dit podium te verwelkomen als vertegenwoordiger van alles waar we hier op de Academie voor staan. Vandaag gaat ze u vertellen over haar ervaringen in de bovenbouw van de Academie in het afgelopen jaar en over haar toekomstplannen.’

Ik stond op en liep het podium op en glimlachte en voelde me prima, want dit was waarvoor ik was geboren.

DE VERTELLER

‘Je bent toch niet weer van plan om iets te improviseren, hè, Frances?’ had mijn moeder me een kwartier daarvoor gevraagd. ‘Laatste keer dat je dat deed, sloot je je speech af door je duimen op te steken.’

Ze had me gezelschap gehouden terwijl ik op de gang bij de deur naar het podium had staan wachten.

Mijn moeder genoot altijd van ouderavonden, voornamelijk omdat ze dol is op de verwarde blikken waarmee iedereen haar altijd in zich opneemt wanneer ze zichzelf voorstelt als mijn moeder. Die reactie krijgt ze omdat ik van gemengde afkomst ben en zij wit is, en om een of andere reden gaan de meeste mensen ervan uit dat ik Spaans ben, alleen maar omdat ik vorig jaar een cursus Spaans op eindexamenniveau heb gedaan bij een privéleraar.

Ze genoot er ook van om keer op keer van mijn leraren te horen wat een geweldige leerling ik wel niet was.

Ik zwaaide in haar richting met de flyer. ‘Pardon. Ik ben het best voorbereid dat iemand ooit is geweest.’

Mam trok hem uit mijn hand en wierp er een blik op. ‘Je hebt hier letterlijk drie punten op staan. Een ervan is: “praat over het internet”.’

‘Meer heb ik niet nodig. Ik ben bedreven in de kunst van het uit mijn nek lullen.’

‘O, dat hoeft je mij niet te vertellen.’ Mam gaf me de flyer terug en leunde tegen de muur. ‘Het lijkt me gewoon beter om te voorkomen dat je opeens weer drie minuten over *Game of Thrones* staat te praten.’

‘Dat laat je me nooit vergeten, hè?’

‘Nee.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik heb alle belangrijke punten op een rijtje. Ik ben slim, ik ga naar de universiteit, blablabla cijfers succes geluk. Het komt wel goed.’

ALSOF IK DOODGING, MAAR OP EEN GOEIE MANIER

Soms voelde het alsof dat het enige was waar ik het ooit over had. Het feit dat ik slim was, was dan ook het fundament van mijn gevoel van eigenwaarde. Ik was een behoorlijk triest figuur, in alle betekenissen van het woord, maar ik zou tenminste worden toegelaten op de universiteit.

Mam trok een wenkbrauw naar me op. 'Je maakt me zenuwachtig.'

Ik probeerde er niet meer over na te denken en dacht in plaats daarvan aan mijn plannen voor die avond.

Zodra ik die avond thuis was, ging ik een kop koffie zetten en een stuk taart pakken, en wanneer ik die ophad, ging ik naar boven om daar op mijn bed te gaan zitten en de nieuwe aflevering van *Universe City* op te zetten. *Universe City* was een podcastshow op YouTube over een in pak geklede student/detective op zoek naar een manier om te ontsnappen uit een scifi-universiteit vol monsters. Niemand wist wie er achter de podcast zat, maar het was de stem van de verteller die me verslaafd had gemaakt aan de serie – die had iets heel zachtaardigs. Een klank die je in slaap wiegde. Zonder het raar te willen maken, de stem voelde een beetje alsof iemand over je haar aaide.

Dat was wat ik ging doen zodra ik thuis was.

'Weet je zeker dat je dit wilt doen?' vroeg mam met een blik recht in mijn ogen. Dat vroeg ze me altijd wanneer ik een speech moest houden, wat vaak was.

'Ja, ik weet het zeker.'

Ze trok de kraag van mijn blazer recht en tikte met haar vinger op mijn zilveren hoofdmonitorbadge.

Ze vroeg me: 'Vertel me nog eens waarom je hoofdmonitor wilde worden?'

En ik zei: 'Omdat ik er goed in ben,' maar ik dacht: omdat universiteiten je daar bonuspunten voor geven.

Ik hield mijn praatje en toen ik weer van het podium af stapte, keek ik op mijn telefoon, want dat had ik de hele middag niet gedaan. En dat was toen ik het zag. Het Twitter-bericht dat mijn leven zou veranderen, misschien wel voor altijd.

Ik bracht een geschrokken, hoestend geluid voort, zakte neer op een plastic stoel en kneepte zo hard in de arm van mijn medehoofdmonitor Daniel Jun dat hij me toesiste: 'Auw! Wat?'

'Er is me net iets monumentaals overkomen op Twitter.'

Daniels half geïnteresseerde blik verdween zodra ik het woord 'Twitter' zei, en hij rukte fronsend zijn arm los uit mijn greep. Vervolgens trok hij zijn neus op en draaide zich van me weg alsof ik iets gruwelijk gênants had gedaan.

Het belangrijkste dat je over Daniel Jun moet weten, is dat hij zichzelf waarschijnlijk de dood in zou jagen als hij dacht dat dat goed zou zijn voor zijn cijfers. De meeste mensen zagen ons tweeën als exact dezelfde persoon. We waren allebei slim en hadden er allebei onze zinnen op gezet om naar Cambridge te gaan, en dat was het enige wat mensen zagen: twee stralende goden van de academische wereld die hoog over het schoolgebouw vlogen.

Het verschil tussen ons was dat ik onze 'rivaliteit' een enorme grap vond, terwijl Daniel zich gedroeg alsof we in een staat van oorlog verkeerden om te zien wie de grootste studeerde was.

Maar goed.

Mijn levensveranderende ervaring op Twitter bestond uit twee delen, waarvan het eerste was:

@UniverseCity volgt je nu

Het tweede deel was een privébericht geadresseerd aan 'Toulouse', mijn internetnaam:

Privéberichten > met Radio

hoi toulouse! ik hoop dat dit niet raar overkomt maar ik heb de Universe City-fanart gezien die je hebt gepost en ik vind je tekeningen echt geweldig

ik vroeg me af of je het iets zou vinden om aan de serie mee te werken en beeldmateriaal te maken voor bij de afleveringen van Universe City?

ik ben al een tijdje op zoek naar iemand met de juiste stijl voor de serie en ik vind de jouwe heel mooi

Universe City is non-profit en ik kan je helaas niet betalen dus ik begrijp het compleet als je nee zegt, maar je lijkt een heel grote fan van

de serie en ik vroeg me af of ik je erin kon interesseren. je wordt natuurlijk met naam vermeld. ik wou echt dat ik je kon betalen maar ik heb geen geld

(ik zit nog op school). goed. laat maar weten of je interesse hebt. ook als je dat niet hebt vind ik je tekeningen nog altijd super. echt, ze zijn prachtig. oké.

radio x

'Vooruit dan,' zei Daniel rollend met zijn ogen. 'Wat is er gebeurd?'

'Iets monumentaals,' fluisterde ik.

'Ja, dat had ik meegekregen.'

Het drong plotseling tot me door dat ik hier absoluut met geen mogelijkheid iemand over mocht vertellen. Niemand die ik kende, had ooit van *Universe City* gehoord, en fanart tekenen was toch al een rare hobby. Iedereen zou vast denken dat ik stiekem porno tekende of zo en dan mijn Tumblr opsporen en al mijn persoonlijke posts daarop lezen, en dan was het allemaal voorbij. Schoolslimmerik en hoofdmonitor Frances Janvier onthuld als fandomfreak.

Ik schraapte mijn keel. 'Ehm... het zou jou niet interesseren. Vergeet het maar.'

'Prima.' Daniel schudde zijn hoofd en draaide zich weg.

Universe City. Had mij. Uitgekozen. Om hun tekenaar te worden.

Ik voelde me alsof ik doodging, maar op een goeie manier.

'Frances?' zei een heel zachte stem. 'Is alles oké?'

Toen ik opkeek, keek ik recht in de ogen van Aled Last, Daniels beste vriend.

Aled Last zag er altijd een beetje uit als een kind dat in de supermarkt zijn moeder was kwijtgeraakt. Dat kwam vast door een optelsom van hoe jong hij eruitzag, hoe rond zijn ogen waren en het feit dat zijn haar zo zacht als babyhaar leek. Hij zag er ook altijd uit alsof de kleren die hij aanhad hem niet comfortabel zaten.

Hij zat niet op onze school – hij ging naar de jongensschool aan de andere kant van de stad, en hoewel hij maar drie maanden ouder was dan ik, zat hij een klas hoger. De meeste mensen bij ons op school wisten wie hij was vanwege Daniel. Ik wist wie hij was omdat hij recht tegenover me woonde en ik vroeger vriendinnen was met zijn tweelingzus. We namen altijd dezelfde trein naar school, al zaten we in verschillende coupés en praatten we nooit met elkaar.

Aled Last was aan Daniels zijde verschenen en tuurde naar me, terwijl ik nog altijd op mijn stoel zat te hyperventileren. Hij kromp iets ineen en voegde er snel aan toe: 'Eh, sorry, ehm... nou, je keek alsof je moest overgeven of zo.'

Ik deed mijn best een volledige zin uit te brengen zonder hysterisch te beginnen te lachen.

'Nee hoor, alles is goed,' zei ik, maar ik zat zo te grijnzen dat ik er vast uitzag alsof ik elk moment iemand kon vermoorden. 'Wat doe jij hier? Steun voor Daniel?'

Als je de verhalen mocht geloven, waren Aled en Daniel al hun hele leven lang onafscheidelijk, ondanks het feit dat Daniel een verwaande, eigenwijze eikel was en Aled hooguit vijftig woorden per dag uitbracht.

'Eh, nee,' zei hij, zoals gebruikelijk zo zacht dat ik hem amper kon horen. Hij keek doodsbenuwd. 'Dr. Afolayan heeft me gevraagd een speech te houden. Over dat ik naar de universiteit ga.'

Ik staarde hem aan. 'Maar je zit niet eens op onze school.'

'Eh, nee.'

'Dus hoezo dan?'

'Het was meneer Shannons idee.' Meneer Shannon was het schoolhoofd van Aleds school. 'Iets over de vriendschapsbanden tussen onze scholen.'

Eigenlijk zou een van mijn vrienden het doen... hij was het afgelopen jaar hoofdmonitor... maar hij had het te druk, dus... heeft hij gevraagd of ik het wilde doen... tja.'

Aleds stem werd steeds zachter, bijna alsof hij dacht dat ik niet echt naar hem luisterde, ondanks het feit dat ik hem recht aankeek.

'En je hebt ja gezegd?' vroeg ik.

'Ja.'

'Waaróm?'

Aled kon alleen maar lachen.

'Omdat hij een dweil is,' zei Daniel met zijn armen over elkaar.

'Ja,' mompelde Aled, maar met een glimlach.

'Je hoeft het niet te doen, hoor,' zei ik. 'Ik kan ze wel vertellen dat je je misselijk voelt en dan ben je ervan af.'

'Ik ben het nu wel een beetje verplicht om het te doen,' zei hij.

'Je hoeft helemaal niets te doen wat je niet wilt,' zei ik, maar ik wist dat dat niet waar was en Aled wist dat ook, want hij lachte alleen maar naar me en schudde zijn hoofd.

Verder was er niets om te zeggen.

Afolayan was weer het podium op gekomen. 'En dan wil ik nu graag Aled Last verwelkomen, een van de fantastische laatstejaars van de jongensschool, die in september vertrekt naar een van de meest prestigieuze universiteiten van het land. Als zijn eindexamen naar plan verloopt, tenminste!'

Daar lachten alle ouders om. Daniel, Aled en ik deden dat niet.

Afolayan en de ouders begonnen te klappen toen Aled het podium op liep. Hij nam plaats achter de microfoon. Ik had dat zelf al talloze keren gedaan en mijn maag maakte nog altijd iedere keer een sprongetje, maar op een of andere manier was het nog ontelbaar veel erger om Aled het te zien doen.

Ik had nooit meer dan een paar woorden met Aled uitgewisseld. Hij mocht dan dezelfde trein naar school nemen als ik, maar hij zat altijd in een andere coupé. Ik wist zo goed als niets over hem.

'Eh, hoi, tja,' zei hij. Hij klonk alsof hij ogenblikken hiervoor had staan huilen.

'Ik wist niet dat hij zó verlegen was,' fluisterde ik naar Daniel, maar Daniel gaf geen antwoord.

'Goed, vorig jaar, ehm... had ik een toelatingsgesprek...'

Daniel en ik bleven staan kijken terwijl hij zich door zijn speech heen worstelde. Daniel, die net als ik veel ervaring had met spreken in het open-

baar, schudde af en toe zijn hoofd. Op een gegeven ogenblik zei hij: 'Hij had verdomme gewoon nee moeten zeggen.' Halverwege kon ik het niet meer aanzien, dus ging ik weer zitten en las nog eens vijftig keer de Twitter-berichten door. Ik probeerde mijn hersenen uit te zetten en alleen maar aan *Universe City* en de berichten te denken. Radio vond mijn tekeningen mooi. Mijn stomme afbeeldingen van de personages, rare schetsjes en dingen die ik om drie uur 's nachts had neergekrabbeld in plaats van mijn opstel voor geschiedenis af te schrijven. Er was me mijn hele leven nog nooit zoiets overkomen.

Toen Aled van het podium af stapte en weer naar ons toe kwam, zei ik: 'Goed gedaan, dat was geweldig,' hoewel we allebei wisten dat dat weer een leugen was.

Hij keek me aan, en ik zag dat hij donkere wallen onder zijn ogen had. Misschien was hij net als ik een nachtbraker.

'Dank je,' zei hij, en toen liep hij weg en dacht ik dat dat vast de laatste keer zou zijn dat ik hem ooit zag.

DOEN WAT JE WILT

Mam stond me bij onze auto op te wachten, en ik gaf haar amper kans om ‘goeie speech’ te zeggen voordat ik haar het hele verhaal over *Universe City* begon te vertellen. Ik heb ooit geprobeerd mam ook in *Universe City* geïnteresseerd te krijgen door haar in de auto op weg naar een vakantie in Cornwall naar de eerste vijf afleveringen te laten luisteren, maar mams conclusie was: ‘Ik snap het niet helemaal. Hoor ik dit grappig te vinden of griezelig? Wacht, is Radio Stilte een meisje of een jongen of geen van beide? Waarom gaat Radio nooit naar colleges?’ En dat waren geen onredelijke vragen. We keken tenminste nog samen naar *Glee*.

‘Weet je zeker dat ze je niet proberen op te lichten?’ zei mam met een frons terwijl we bij de Academie wegreden. Ik trok mijn voeten omhoog op mijn stoel. ‘Het klinkt een beetje alsof ze je tekeningen willen stelen, als ze niet van plan zijn je er iets voor te betalen.’

‘Het was van de officiële Twitter. Die is geverifieerd,’ zei ik, maar daar was mam minder van onder de indruk dan ik. ‘Ze vinden m’n tekeningen zo leuk dat ze me letterlijk vragen om onderdeel te worden van hun team!’

Mam bleef stil. Ze trok haar wenkbrauwen op.

‘Wees alsjeblieft blij voor me,’ zei ik, en ik rolde mijn hoofd naar haar om.

‘Het is hartstikke leuk! Het is fantastisch! Ik wil gewoon niet dat iemand jouw werk steelt. Je hebt daar zo veel plezier in.’

‘Het is echt geen stelen! Ze zouden overal mijn naam bij vermelden.’

‘Heb je een contract getekend?’

‘Mam!’ Ik kreunde geërgerd. Het had weinig zin om dit aan haar te proberen uit te leggen. ‘Het maakt allemaal niet uit, ik moet toch weigeren.’

‘Ho, wat? Hoezo dat?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Ik heb er gewoon geen tijd voor. Over een paar maanden begin ik aan m’n eindexamenjaar en ik heb nu al continu zoveel te doen voor school, en tegelijkertijd moet ik me ook nog voorberei-

den op mijn toelatingsgesprekken voor Cambridge... Hoe ik het ook wend of keer, ik heb gewoon de tijd niet om wekelijks voor elke aflevering iets te tekenen.’

Mam fronste. ‘Ik snap het niet. Ik dacht dat je er juist zo opgewonden over was?’

‘Dat ben ik ook, het is zo gaaf dat ze contact met mij hebben opgenomen en mijn tekeningen mooi vinden, maar... ik moet realistisch zijn...’

‘Weet je, kansen zoals deze krijg je niet vaak in je schoot geworpen,’ zei mam. ‘En je wilt het duidelijk graag.’

‘Nou, dat wel, maar... ik krijg elke dag zo veel huiswerk, en mijn schoolwerk en het leren voor m’n eindexamen zullen er alleen maar intensiever op worden...’

‘Ik vind dat je het moet doen.’ Mam keek recht voor zich uit en draaide aan het stuur. ‘Als je het mij vraagt, ben je te gefocust op school en moet je deze kans aangrijpen om eens iets te doen wat jij graag wilt.’

En wat ik graag wilde, was dit:

Privéberichten > met Radio

Hé!! Wauw... heel erg bedankt, ik kan niet geloven dat je mijn tekeningen leuk vindt! Het zou me absoluut een eer zijn om mee te werken!

Mijn e-mail is toulouser@gmail.com als dat handiger is. Ik kan niet wachten om meer te horen over wat je in gedachten hebt dat je wilt doen!

Universe City is eerlijk waar mijn favoriete serie aller tijden. Ik kan je er niet genoeg voor bedanken dat je mij hebt uitgekozen!!

Hoop dat ik niet al te erg als een gestoorde fan klink haha! xx